

Strikkevotten Ukrainsk folkeeventyr

Det var engang en liten gutt som het Daniel. Daniels favoritt farge var hvit – han likte alt som var hvitt. Kan du gjette hva som var favoritt årstiden hans?
Jo, det var vinteren.

Denne vinteren trengte Daniel nye votter. Hans mormor skulle strikke et nytt par til han. Kan du gjette hvilken farge han ønsket seg på vottene? Hvite!

Daniels mormor advarte han. Dersom han mistet dem i snøen ville de være vanskelig å finne igjen.

Dette brydde ikke Daniel seg noe om – han ville ha snøhvite strikkevotter. Mormoren strikket de flotteste og mykeste strikkevottene du kan tenke deg. De passet som støpt.

Han kunne ikke vente med å prøve de på seg. Straks mormor var ferdig, stakk han fingrene inn i de tykke, varme, snøhvite vottene og sprang ut for å leke i snøen. Etter en stund var han så uheldig at han mistet den ene votten. Han var så opptatt med å leke, at han ikke oppdaget det.

Ikke så lenge etter kom en liten muldvarp og oppdaget Daniels vott som lå i snøen. Den så så varm og god ut at han bare måtte prøve den. Muldvarpen krøp inn i votten og syntes at den både var varm og god.

I mens den lille muldvarpen koste seg i den varme votten, kom en hvit hare hoppende forbi. Votten så så varm og koselig ut at han krøp inn og la seg ved siden av muldvarpen.

Ganske snart kom også et pinnsvin forbi. Han kunne ikke motstå den myke votten, så muldvarpen og haren lage plass til han og.

Den neste som oppdaget votten var en ugle. Han ville ikke holdes utenfor så han spurte fint om ikke han også kunne få plass i votten. De andre ble enige om å gjøre plass til han. Nå begynte det å bli litt trangt inne i votten.

Det gikk ikke lang tid før en grevling kom forbi. Han tok en liten kikk på votten og ble ganske sikker på at dette kunne bli et perfekt hjem for han. Han klemte seg inn sammen med de andre dyrene.

Da det begynte å snø oppdaget Daniel at han hadde mistet den ene votten sin. Han begynte å lete etter den. Mormor hadde rett, å finne en hvit vott i snøen var slettes ikke lett.

I mens gikk en rev som lette etter ly for snøen, forbi votten. Den votten så ut til å kunne være et fint ly for snøen tenkte reven. Han snudde og krøp inn i votten.

Nå var det ganske mange dyr inne i votten, så det begynte å bli skikkelig trangt om plassen. De kunne knapt røre seg, så trangt var det. Da en bjørn kom forbi hindret det dem likevel ikke å invitere bjørnen inn i votten. Bjørnen ville så gjerne være der sammen med de andre så han lirket og presset helt til han lå skviset inntil de andre. Den lille votten var nå blitt strekt større, større og større. Dyrene var ganske sikker på at den snart ville sprekke. Men det gjorde den ikke, for mormor hadde strikket en ganske sterk "liten" vott.

Til slutt kom en bitte liten mus hoppende forbi. De andre dyrene så ut til å ha det så varmt og koselig at hun ikke kunne la være, hun måtte komme seg inn i den votten. Men uansett hvor mye hun prøvde, klarte hun ikke å klemme seg inn i votten, det var ikke engang plass til en liten ert.

Så istedenfor å krype inn i votten, krøp musen opp på snuten til bjørnen og la seg godt til rette. Og – nå skjedde det, musehalen kilte den store bjørnens snute.

Plutselig, måtte bjørnen – aaaahhh – aaaaahhh – aaaa – tjo!!! Nyse. Alle dyrene fløy ut av votten og votten for opp i luften.

Daniel fikk øye på votten da den kom fykende til overflaten. Han tok opp den "litt større" votten og løp hjem. "Mormor, se", jeg kan finne votten i snøen". Mormor bare så på han og ristet på hodet mens hun smilte.

